

Het Onderwijs in Nederland

Kindergeluk

Het rapport van o.a. Unicef, dat in 2020 uitkwam, loog er niet om; 'Geluk onder Druk' gaf duidelijke aanbevelingen om te investeren in sociale en emotionele vaardigheden en raadde aan de schooldruk te verlagen. Leerlingen worden niet genoeg gezien, kunnen zichzelf te weinig ontdekken en hebben daardoor moeite een eigen identiteit te ontwikkelen.

De dialoog tussen volwassenen en leerlingen kan verbeterd worden zodat de volwassene meer inzicht krijgt in de leefwereld van jongeren.

Duizenden kinderen zitten thuis zonder kans op een diploma. Het aantal zelfmoorden en depressies onder middelbare scholieren en jonge studenten is zorgelijk.

Tekenen van een onwenselijk onderwijssysteem waren er natuurlijk al jaren. Ze werden genegeerd, weggesubsidieerd en er werden sancties en straffen aan ouders uitgedeeld die van ellende rare sprongen moesten maken om hun eigen kind nog enig bestaansrecht te laten ervaren.

Veel leerlingen hebben de school verlaten zonder diploma en of met een rugzak vol trauma's.

Er werden genoeg vragen gesteld, maar binnen het systeem is vooral veel onmogelijk gebleken. Het huidige Onderwijs biedt in realiteit weinig speelruimte en is star in opvattingen. Scholen blijken aan handen gebonden van de schoolinspectie. Bezuinigingen in het onderwijs hebben geleid tot een verhoging van de gemiddelde klassengrootte en een taakverzwaring voor leraren. Leerlingen worden in de praktijk vooral passend gemaakt voor het onderwijs en niet andersom.

Tijdens de huidige crisis hebben nog meer kinderen dan voorgaande jaren hun leven opgegeven. Daarom is het best opvallend te noemen dat juist de leraren en leerlingen niet voorop lopen als het gaat om kritische vragen te stellen over de huidige gang van zaken tijdens deze crisis. Er lijkt ook maar een handjevol studenten zich af te vragen of het narratief en het opvolgen van de maatregelen die ons worden voorgehouden wel juist is en of er geen alternatieven mogelijk zijn. Kijkend naar al deze groepen lijkt er één grote gemene deler te zijn: Men heeft lange tijd in het onderwijssysteem doorgebracht of zit er nog steeds in.

Dat brengt mij bij het onderwerp van mijn artikel: Het huidige Onderwijssysteem in Nederland.

Verdienmodel

Al vanaf de eerste aanmelding op de kleuterschool wordt ingeschat hoever men denkt te komen met het aanpassen van de leerling binnen de onderwijsnormen.

Naar gelang dat niveau wordt ingeschat krijgen de scholen hun gelden. Dat maakt kinderen ondergeschikt aan het verdienmodel. Ze worden ingepast binnen het systeem. Daartoe worden ze continu gemonitord, getoetst en getest. Ze moeten voldoen aan de gestelde verwachtingen. Ze zijn het

verdienmodel van de school; Bestuurders, beleidsvoerders en professionals en onderwijsondersteunend personeel waarvan onderaan de leraren en docenten. Alles staat in het teken van cijfers en rapporten. Scholen worden afgerekend op het aantal geslaagden en leerlingen die zonder doublure de school verlaten. Het onderzoek naar de kwaliteit van verschillende scholen, waar dit een belangrijk criteria is, wordt jaarlijks publiekelijk bekendgemaakt. Door deze prestatiedruk is er voor leerlingen maar ook voor docenten is er vaak weinig ruimte voor verdieping, interesse opbouwen en kenniskoppeling. Verder is er niet altijd ruimte en begrip voor leerlingen die niet volgens de norm reageren. Zorgleerlingen zijn immers niet lucratief voor de school. Leerlingen op de middelbare school worden gedrukt in het korte termijn leren. Het gaat immers om de cijfers; Na de behaalde toets mag je de meeste kennis zo weer vergeten. Ze leren het consumeren van kennis. Een eigen mening, inbreng of theorie van leerlingen wordt onvoldoende gestimuleerd of gevoed. Kennis wordt vaak totaal vaag en losstaand gepresenteerd zodat het voor de leerling onbruikbaar en nutteloos lijkt .

De leermomenten blijken ondergeschikt aan het belang van de leraar. Als een (zorg)leerling bijvoorbeeld een gemaakte toets wil nakijken en dat alleen mogelijk is zonder de toetsvragen omdat de docent die weigert om mee te geven uit angst dat de vragen worden gekopieerd en de docent nieuwe toetsvragen moet opstellen, dan loopt de leerling de kans mis adequaat te leren van gemaakte fouten. Dit is vanuit de docent gezien een keuze met als gevolg dat leerlingen niet gestimuleerd worden in ter hand nemen van hun eigen leerproces.

Voor out of the box denken, constructieve originele oplossingen van leerlingen zelf is geen behoefte of ruimte. Inspraak van Leerlingenorganisaties op scholen staat veelal nog in de kinderschoenen. Er is vaak geen enkele ruimte voor geïndividualiseerd onderwijs. De leerling zit immers vast in het leerstofjaarklassensysteem.

De scheiding tussen mavo/havo/vwo wordt in de brugklas gemaakt en daarna komen leerlingen bijna nooit in aanraking met leerlingen van een ander niveau. De scheiding tussen theoretisch en praktisch onderwijs is daarmee ook meteen bepaald. Vanaf de havo staat er weinig praktische kennis op het programma. Dat diversiteit de wereld mooier maakt wordt zo niet gestimuleerd.

Menselijke maatschappelijke bouwstenen als een gezond zelfvertrouwen, hoe ga je om met tegenslagen en hoe bouw je aan een duurzame relatie, komen op school zelden aan bod.

Kritische ouders

Al jaren bestaat er veel onvrede binnen het onderwijs. Een onderwijs dat uitgaat van een gemiddelde norm. Maar het gemiddelde kind bestaat niet. Veel ouders hebben zich in de loop van de tijd afgevraagd of deze te volgen weg wel de juiste was voor hun kind. Eerst stonden de ouders op waarvan de kinderen niet mee konden met school omdat ze teveel onder de gemiddelde norm presteerden.

Bezuinigingen binnen de sector hebben door de jaren heen geleid tot de situatie waarin we nu zitten. Kinderen die zich succesvol kunnen aanpassen worden richting hoger en wetenschappelijk onderwijs gestuurd. Kinderen die

niet zo succesvol scoren gaan met hun handen werken en mogen een beroep gaan aanleren.

Ooit was er een groot vangnet voor kinderen die buiten de reguliere norm vielen; Het Speciale Onderwijs.

Toen de toenmalige staatssecretaris Ginjaar-Maas in 1988 de geldkraan van het geldslurpende Speciaal Onderwijs bevroor, moest er een ander systeem komen.

In 1990 heeft minister van Onderwijs de heer Wallage het Systeem 'Weer Samen Naar School' ingevoerd. Het doel van dit beleid was om kinderen die extra zorg en begeleiding nodig hadden zoveel mogelijk binnen het reguliere basisonderwijs te houden. (Volgens velen een verkapte bezuiniging op het Speciaal Onderwijs.)

Binnen dit systeem reguleerden samenwerkingsverbanden van verschillende scholen de toewijzing van zogenaamde zorgleerlingen. Er was een legitieme reden nodig om een kind toch naar het Speciale Onderwijs te verwijzen en daarbij de nodige financiële steun te verkrijgen. Een diagnose werd dus een middel om een kind op de juiste plaats te krijgen en het de juiste zorg toe te kunnen wijzen. Veel leerlingen hadden dagelijks een aangepaste vorm van onderwijs nodig binnen het reguliere onderwijs middels een systeem van ambulante begeleiding vanuit het Speciaal Onderwijs en rugzakbegeleiding binnen het reguliere onderwijs.

Met de komst van het Passend Onderwijs in augustus 2014 werden de gelden voor ambulante en rugzakbegeleiding vanuit het Speciaal Onderwijs overgedragen naar de samenwerkingsverbanden. Dit is ook een bezuinigingsmaatregel gebleken omdat deze gelden inmiddels weer bevroren zijn.

Deze samenwerkingsverbanden werden ingezet om de expertise van de scholen in het opvangen van zorgleerlingen te vergroten. Hoe de samenwerkingsverbanden hier invulling aan geven verschilt per samenwerkingsverband. Zo kan er worden gekozen voor (individuele) leerlingenbegeleiding of docenten(teams) begeleiding of training. Een belangrijk doel van het Passend Onderwijs was dat er minder kinderen zouden uitvallen en thuis kwamen te zitten.

Ondanks alle zorgplannen en hulpprogramma's zitten er volgens de laatste cijfers van het Rapport Oudervereniging Balans "Thuiszitters Tellen" nog steeds vijftienduizend kinderen thuis. Kinderen die van verveling en onmacht het onderwijs in reguliere scholen niet meer kunnen volgen en waar geen ruimte en plaats meer voor is op een speciale school. Als er geen andere oplossing wordt gevonden kan zo'n kind dan een vrijstelling van schoolplicht verleend worden en thuis komen te zitten. Het kost dan weer enorm veel inspanningen en geld om zo'n thuiszitter weer in de richting van een boek of school te krijgen. Ze zijn vaak depressief en ontmoedigd en daardoor lang niet meer in staat een boek te pakken. De inspanningen en het geworstel van de ouders om het welzijn van hun kind wordt vaak niet gezien en loopt de kans om voor kindermishandeling te worden aangezien. Ouders knokken voor hun kind tegen jeugdzorg en inspectie. Echter, waar het allemaal mee begon wordt helemaal vergeten: De school die niet in staat was een leerling te geven wat hij nodig

had. In ons land geldt namelijk een leerplicht die door de handhavers echter wordt verward met schoolplicht.

Daarom stonden er ook ouders op van kinderen die vooral boven de norm presteerden. Deze groep kinderen is bijna niet meer in staat iets op school te presteren. Het aanpassen aan de gemiddelde norm en daardoor niet goed te kunnen functioneren brengt hen niet zelden in existentiële crisis.

Het bleek tijdens de evaluatie van Passend Onderwijs in 2020 dat zestig procent van de ouders ontevreden was over het Passend Onderwijs.

Onderzoek van Staat van de Ouder in 2020; Scholen hebben een zorgplicht maar blijken die in de praktijk vaak niet na te kunnen komen. Ouders meldden veel negatieve ervaringen met de uitvoering en weinig flexibele medewerking van scholen om zich aan te passen aan de leerlingen en niet andersom.

Onveilige huidige crisis

Nu in de huidige crisis bekend is dat George Soros (World Economic Forum) de schoolboeken beheerst waarin precies wordt voorgeschreven hoe de machthebbers willen dat de toekomstige burgers gaan denken en zich gedragen, we zien dat veel lesmateriaal niet objectief maar rechtstreeks vanuit Agenda 20/30 is opgesteld en blijkt hoe onmenselijk veel crisismaatregelen zijn die vooral jonge kinderen, scholieren en studenten treffen, willen veel ouders hun kinderen beschermen. Haastig wordt naar andere vormen van onderwijs gezocht. Weer staan er ouders op die niet meer in het huidige schoolsysteem geloven en hun vertrouwen met de overheidsschool het liefst meteen opzeggen.

Angst voor achterstanden lijkt inmiddels onterecht want wat is een achterstand als de opgelegde normen ook maar zijn vastgesteld door beleidsmakers die nu hebben laten zien niet het beste met onze kinderen voor te hebben?

Daarnaast weet iedere pedagoog dat kinderen pas optimaal kunnen leren en presteren wanneer ze goed en veilig in hun velletje zitten. Om optimaal te functioneren en presteren heeft een leerling immers bevredigende, veilige sociale relaties met leraren en docenten nodig.

In deze huidige angstcrisis kun je je afvragen of het voor kinderen nog veilig voelt om op school te zijn als leraren bang zijn om ziek te worden van hun leerlingen.

Terug naar het kind

Dat brengt mij bij de conclusie van mijn verhaal.

Alles bij elkaar blijken veel ouders om verschillende redenen op verschillende tijden vraagtekens bij het functioneren van het huidige onderwijssysteem te hebben gehad.

Een systeem waarover onderzoek heeft bewezen psychisch niet gezond te zijn voor veel kinderen. Een systeem dat er duidelijk niet op gericht is vrije zelfdenkende, eigenwijze en kritische leerlingen af te leveren met een eigen identiteit. Een systeem dat juist nu door veel ouders indoctrinerend en onveilig wordt ervaren.

Geregeld heeft de tweede Kamer aanbevelingen van specifieke denktanks

ontvangen die zich hard maken voor Onderwijsvernieuwing. Er zijn plannen genoeg. Betrokken deskundigen trekken al jaren aan de bel en komen met prachtige alternatieven. Ook het lerarentekort zou door de beleidsmakers juist als een signaal kunnen worden opgevat om de zaak eens goed te heroverwegen. Vanuit het ministerie wordt er helemaal niets bewogen. Echter, de verandering lijkt juist nu in de lucht te zitten. Nu er zoveel meer ouders kritisch tegen het huidige onderwijs systeem staan en het staatsonderwijs willen verlaten.

Daarom lijkt de tijd nu rijp om de handen ineen te slaan.

Wordt het niet eens tijd dat we als burgers voor onze kinderen een vrij, veilig en kindvriendelijk onderwijssysteem gaan creëren waar alle kinderen zich thuis voelen en ieder kind met een eigen niveau, tempo, interesse en eigenheid wordt aangesproken? Weer kind mogen zijn. Leren omdat het fijn is en interesse laten groeien. Leren wat kinderen zelf sterkt en talenten ontwikkelt. Laten we onze kinderen dat respect geven: Weer Terug Naar Het Kind.

Einde